

Contopire

Emaanastasia

Contopire

Saltul spre cunoașterea originii mă face să caut
și caut în toate cotloanele pământului
și caut în inima lui până nu găsesc decât lutul
pe masă,
pus pe masă lângă rădăcinile mele cărora le-au dat ramuri.
Saltul spre cunoașterea originii mele, mă face să caut
și caut în inima cerului, în stele și luni, în mici galaxii
ascunse-n alte Căi Lactei.
Caut până când găsesc un gram de lumină.
Acea, eram eu.
Eram eu, departe de inimile orizonturilor
pe care le-am trecut cu talpa arzând de dorul meu.
Mă strig și îmi răspunde vântul stelar – sunt aici,
sunt aici, port lutul în coastă și aștept întregul.

Ca să mă simt, mă ridic în podul palmelor,
apoi în vârful picioarelor
și vorbesc cu aura inimii dedinainte de facerea mea,
ca să mă cunosc mai bine, că; adesea mă întrebam: CINE SUNT?
Uneori îmi răspundeam zicând: Sunt oare o întâmplare
sau sunt o, o,o...
Mă rătăcesc puțin în mine și întreb: Unde eram înainte
să mă găsesc aici?
Mă aud cum răspund și zic: Ai fost aici dintotdeauna
- ești parte dintr-un întreg.
Cobor pe treapta minții și mă întreb?
Sunt la vremea cunoașterii,
de ce mă caut eu pe mine, de ce, de ce?

Mă decid de trei ori să privesc mai adânc în mine;
eram și sunt și voi fi, contopire.